

ændring af bistandsloven og omkring ændringer af mulighederne for at komme på pension og førtidspension, hvis det var sådan, at vi i det mindste kunne få skubbet al den dér snak ud, som selvfølgelig både Venstre og De Konservative bidrager til i stor stil, men som desværre også medlemmer af regeringen bidrager til.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Både statsministeren og hr. Torben Lund nævnte, at man ønskede mere konkurrence mellem offentlige sygehuse, og at man ønskede, at samarbejdet skulle styrkes på tværs af amtsgrænserne, og at det frie sygehusvalg skulle styrkes inden for det offentlige sygehusvæsen.

Men har Socialdemokratiet overhovedet nogen holdning til private hospitaler og den gavn, et samspil mellem offentlige sygehuse og private hospitaler og klinikker kan bidrage med? Det er jo nærmest tabu for partiet, at man diskuterer de her ting. I Socialdemokratiets sundhedsoplæg nævner man ikke private hospitaler med en linje. De private hospitaler er jo allerede en realitet, og man bliver nødt til at have en holdning til dem. Socialdemokratiet kan simpelt hen ikke tie dem ihjel og tro, at hvis man ikke taler om dem, så forsvinder de bare ud af den her verden. Sådan er det jo ikke.

I Det Konservative Folkeparti er vi af den opfattelse, at private hospitaler er et konstruktivt alternativ til det offentlige sygehusvæsen, og det samspil, der er mellem de private hospitaler og det offentlige, er med til at styrke behandlingen for patienterne. Det har sat fokus på den debat, vi har haft inden for sygehusvæsenet, således at politikerne endelig er kommet op af stolene, og således at der nu vil blive gjort noget ved det. Vi fik sidste år nedsat Sygehuskommissionen, men man skulle ligesom have de private hospitaler til at sætte tingene i relief.

Men hvad mener Socialdemokratiet? Når I ikke skriver noget om det i jeres sundhedsoplæg, så synes jeg, at hr. Torben Lund skulle komme op på talerstolen og fortælle Folketinget, hvad man i Socialdemokratiet mener om private hospitaler.

(Kort bemærkning).

Niels J. Langkilde (KF):

Det var en spændende gengivelse af den miljøpolitiske situation, som den socialdemokratiske ordfører gav. At regeringens politik skulle være fremadskuende, er en mystisk betegnelse for

begrebet, når man knytter det til drikkevandsområdet. Det, man rent faktisk har gjort, er jo, at man efter at have afvist den tidligere regerings forslag på vandplanlægningsområdet er gået ind med års forsinkelse, beklagelig forsinkelse, og taget det samme op. Jeg tænker på sådan noget som udpegning af særlige beskyttelsesområder for drikkevandsindretning.

Det, der er forkert med denne regerings miljøpolitik, er først og fremmest, at man søger at løse internationale problemer ved at være foregangsland i Danmark.

Lad os tage et spørgsmål som CO₂'en. Det hjælper jo ikke et klap, at Danmark reducerer CO₂-udslippet, hvis vi ikke får andre til at gå med. Den danske virkning på det samlede internationale klima vil være til at overse. I praksis halter det, for dér, hvor der kunne gøres noget, mangler der en indsats.

Når man ser på den borgerlige regerings indsats f.eks. på trafikområdet, på Storebæltsforbindelsen og på sejladsen, satte man hastigheden lidt ned for at spare på energien og for at nedsætte CO₂-udledningen. Hvad gør denne regering? Den giver frit los for en Cat-Link, der bruger umådelige mængder af energi.

Man skal bruge EU-redskabet, og man skal sørge for at tænke på, at også kapital er en mangelvare. Derfor bør denne regering satse meget mere på joint implementation, sørge for, at vi gør en indsats i de lande, der tigger og beder om, at vi laver miljøinvesteringer hos dem, hvor disse kan forrentes langt bedre, frem for at reparere på nogle marginaler herhjemme. Der er behov for en fortsat stærk miljøindsats, men pengene skal bruges de rigtige steder.

Tilsvarende har regeringen i L 213 valgt en dansk enegang uden at arbejde sammen med de andre EU-lande. Det skal vi beklage.

Der er tale om en miljømæssig centralisme i den nuværende regerings tid. Storcentrene viste det, landsplanredegørelsen viste det. Den blev heldigvis trukket tilbage; dér kunne selv regeringen se, at den var på tynd is.

Dansk enegang skal afløses af samarbejde, samarbejde med de andre EU-lande. Hovedparten af miljøproblemerne er grænseoverskridende, og derfor skal vi gå meget mere aktivt ind i det område.

Hvis vi så skal gøre regnskabet op efter denne samling, må vi også konstatere, at det var samlingen, hvor en række mindre miljøforslag blev nedstemt af regeringen: Det var forslaget om vådbrak, det var forslaget om at bruge de mere